

по онова време буйнитѣ младежи и поети. Баща му го гълчалъ ядовито. — „Давайте му да яде самичкѣ, да не го гледамъ отпреде си съ тази рошава коса“ — казвалъ той на сестритѣ му.

Презъ пролѣтѣта на 1895 год., следъ като стоялъ шесть месеца безплатенъ ученикъ-телеграфистъ, Яворовъ билъ назначенъ на щатна служба съ 60 лв. месечна заплата. Сжщата година, м. септемврий, той отишелъ въ София съ намѣрение да стане актьоръ. Това му желание не се осществило. Върналъ се Яворовъ при близкитѣ си и имъ донесълъ отъ столицата цѣла сборка портрети на велики люде.

Скоро той билъ премѣстенъ въ Сливенъ, оттамъ за началникъ на телеграфо-пощенската станция въ Стралджа и после въ Анхиало. Тукъ, въ далечната и тиха провинция, Яворовъ четѣлъ денонощно руски поети. Началникътъ на станцията, като виждалъ трудолюбието и способноститѣ му, освободилъ Яворова отъ дежурство, за да има време да чете и пише.

На деветнадесетгодишна възраст той вече не само печелѣлъ прехраната си, но помагалъ съ скромната си заплата за издържане на една отъ сестритѣ си въ Старо-Загорската гимназия и печаталъ стихове въ най-сериозното и строго литературно списание тогава — „Мисль“, редактирано отъ Д-ръ Кръстевъ, заедно съ Пенчо Славейковъ, Т. Г. Влайковъ и Кирилъ Христовъ. Стихотворниятъ отдѣлъ на списанието билъ урежданъ отъ Пенчо Славейкова — той одобрявалъ стиховетѣ на Пѣйо Крачоловъ и ги печаталъ съ радостъ. Това насърдявало младия поетъ. Той работѣлъ съ все по-упорито старание.

Въ Анхиало Яворовъ странѣлъ отъ хората — стоялъ или въ станцията, или вкжщи, или пѣкъ на една любима скала при брѣга на морето — четѣлъ, мечтаелъ, поетизиралъ. Тамъ написалъ, между другото, чудната поема „Калиопа“, която и сега ни омайва съ своя му-